

ὁ γύλ-λος τσ' ἐν ἐμβόρεσα νὰ τὸν βτιδιάσω. Κῶς. Δηγὸ χάννοι πιάνουντι 'ς τ' ἀγκίστρι, νὰ κ' ἕνας γιούλλος καὶ μπερκες Εὐβ. (Χαλκ.) Οἱ 'ύλλιοι εἶναι λιγώτεροι ἀπὸ τὰ γαργαλίκια (=εἶδος πετρόψαρων) Ἀντίπαξ. Παξ. Τὰ μινιάστρια εἶναι τῶν 'υλ-λῶ (μινιάστρια = ἀγκίστρια πολὺ μικροῦ μεγέθους) Ἰκαρ. Ἐπιακα νὰ τηγανία ζύλλιοι σάμερα (ἐπιασα μιὰ τηγανιά γύλλους σήμερα) Ἰσκακων. Ἐπιασα τρεῖς λύλλους καὶ μινία πέγκα Πελοπν. (Γαργαλ.) Πετᾶμε μέσα (ἐνν. 'ς τὴν βάρκα) τὸ γύλ-λο ποὺ πιάσαμε μὲ τὴν 'πόχη ζωντανὸ Φοῦρν. Ἐχονμι ψάγια ραβανᾶδισ καὶ γύλλια (ραβανᾶδισ = ἰχθύες συγγενεῖς τῶν γύλλων) Θεσσ. (Τρίκερ.) Τοῦ συναγρίδι πιάνιτι μὲ τὸν γύλλον (ἡ μικρὴ συναγρίδα πιάνεται μὲ ἀγκιστρον ἔχον ὡς δόλωμα γύλλον) Προπ. (Πέραμ.) || Φρ. Γυαλίζον τὰ μάτια του σὰν τοῦ γύλλον Μῆλ. Γλιστρᾶ σὰν τὴ γύλ-λα (ἐπὶ τῶν λωποδυτῶν οἱ ὅποιοι διαφεύγουν τὴν σύλληψιν) Μεγίστ. || Γνωμ.

Ἄν πιάσης ζύλλο, ζύλλευε | κὶ ἂν πιάσης πέγκα, τσέρκα (ἂν πιάσης μὲ τ' ἀγκίστρι γύλλο, συνέχισε νὰ ψαρεύης κὶ ἂν πιάσης πέγκα, ἀναζήτησε ἄλλο μέρος γιὰ ψάρεμα) Ζάκ. (Βολίμ. Μαχαιράδ.) || Ἄσμ.

Γύλλους εἶμι, σὶ γιλῶ, | τ' ἀγκιστράκια σὶ χαλῶ, χάννους εἶμι, χάννουμι, | πέγκα εἶμι πιάνουμι

Θεσσ. (Τρίκερ.)

Λύλλος εἶμαι, σὲ γελῶ | καὶ τ' ἀγκίστρι σου χαλῶ Πελοπν. (Γαργαλ.)

Γύλ-λος εἶμαι κ' 'ἐμ-μελῶ, | τὰ δουλώματα χαλῶ Σύμ.

Γύλλος εἶμαι, σὲ γελῶ | καὶ τὸ δόλο σου χαλῶ Ἰθάκ.

Γιούλλος εἶμι, σὶ γιλῶ | κὶ τ' ἀρμύδια σου χαλάω Σάμ. (Παλαιόκαστρ.) Συνών. γαιτανάρι, γαιτάρης ΒΙ, γαιτανιά 1, γάιτανος, γαιτανοῦρι, γαιτανοῦρος, γαργαλίκι, γερανόγυλλος, λεμοναριά, πρσιναλί, ραβανᾶς, φραγκόγυλλος. 2) Εἶδος κεφάλου Κάρπ. 3) Εἶδος σκυλλίου (= σκυλλόψαρου) Σύμ. 4) Μεταφ., ὁ παραβλῶψ Χίος.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γύλλος Ἀθῆν. Γύλλους Μακεδ. (Θεσσαλον. Κιλκ.) καὶ ὡς παρωνύμ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γύλλος Μῆλ. Πάρ. Πόρ.

γυλλωπός ἐπίθ. ἐνιαχ. γυλ-λωπός Τῆλ. Θηλ. γυλ-λωπὴ Τῆλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γύλλος καὶ τῆς παραγ. καταλ. -ωπός.

Ἐπὶ αἰγός, φαίχρους μὲ λευκὸν τρίχωμα κατὰ ζώνας εἰς τὸ πρόσωπον Τῆλ.

γυμνάδα ἡ, Θράκ. (Αἶν.) Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γυμνός καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άδα.

Γυμνότης ἐνθ' ἄν.: Παροιμ. Κατὰ τὴν γυμνάδα δίνει ὁ Θεὸς καὶ τὴν κρυάδα (ὁ Θεὸς προνοεῖ κατὰ τὴν ἀνάγκην ἐκάστου) Θράκ. (Αἶν.) Ἡ παροιμ. εἰς παραλλαγ. κ.ά. Συνών. γκολισσανιά, γύμνια, ζορκιά.

γυμνάζω κοιν. καὶ Πόντ. ὑμνάζω Κάσ. γυμνάζου Εὐβ. (Ἀγία Ἀνν. κ.ά.) Τσακων. γυβνάζω Ἑρεικ. Κέρκ. Μαθράκ. Ὁθων. δυμνάζω Σῦρ. κ.ά. γυμνάσκομαι Πόντ. (Οἶν.) —Λεξ. Ἡπίτ. γυμνάσκουμι Πόντ. Ἀόρ. ἐγυμνάστα Πόντ.

Τὸ ἀρχ. γυμνάζω.

Ἀσκῶ, διδάσκω τινὰ σωματικὰς ἀσκήσεις, προσπαθῶ νὰ καταστήσω τινὰ ἐπιτήδειον εἰς ὀρισμένους σωματικὰς ἢ πνευματικὰς ἱκανότητας κοιν. καὶ Πόντ.: Γυμνάζω τοὺς στρατιῶτες — τὰ παιδιὰ — τὸ ἄλογο — τὸ σκυλλί. Ὁ γυμναστὴς γυμνάζει τοὺς μαθητὰς 'ς τὸ γυμναστήριον. Τὸ ἄλογο εἶναι γυμνασμένο νὰ πηδᾷ τὰ χαντάκια. Ἀμα γυμναστοῦμε, θὰ μᾶς στείλουν 'ς τὸ μέτωπο κοιν. Ποτέ μου δὲν ἐγυμνάστηκα σὲ τραγούδια Κεφαλλ. Ἐτσ' γυμνάζεις τὰ πιδιά σ'; Εὐβ. (Ἀγία Ἀνν.) Θὰ δυμναστοῦ, νὰ μάθουν τὸ τ'φέτσι Σῦρ. Γυμναζόμαστε 'ς τὴν πλατύχωρη ἀυλὴ μὲ τὰ παραγέματα τοῦ Κώστα, ποὺ στέκονταν ψηλὰ 'ς τὴν κρεββάτα (= εἴσοδον τοῦ ἐξώστου) Χ. Χρηστοβασ., Διηγ. στάνης, 65 || Φρ. Τὸν ἐγύμνασε (τὸν ἔδρισε) Πελοπν. (Γορτυν.) β) Ἐπὶ ζώων, δαμάζω, συνηθίζω τινὰ εἰς τὴν ἐργασίαν Ἰκαρ.

γύμναση ἡ, Ι. Δραγούμ., Σταμάτ., 152 Γ. Ξενόπ., Κατήφ., 133.

Τὸ Ἑλληνιστ. οὐσ. γύμνασις.

Ἡ πρᾶξις τοῦ γυμνάζειν, ἡ σωματικὴ καὶ ἡ πνευματικὴ ἀσκήσις ἐνθ' ἄν.: Ἡ γύμναση τοῦ ἀθλητῆ εἶναι συνειδητὴ ἐργασία Ι. Δραγούμ., ἐνθ' ἄν. Δὲν εἶχεν ἀκόμα τόση πείρα, τόση γύμναση καὶ δὲν ἤξερε νὰ κρύβεται Γ. Ξενόπ., ἐνθ' ἄν.

γυμνασιαρχεῖον τό, λόγ. σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γυμνασιάρχης καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -εῖον.

Τὸ γραφεῖον τοῦ γυμνασιάρχου λόγ. σύνθηθ.

γυμνασιαρχεῦω λόγ. σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γυμνασιάρχης.

Ἀντικαθιστῶ τὸν γυμνασιάρχην, ἐκτελῶ χρέη διευθυντοῦ γυμνασίου χωρὶς νὰ ἔχω τὸν βαθμὸν γυμνασιάρχου σύνθηθ.: Γυμνασιαρχεῖ ὁ ἀρχαιότερος 'ς τὴν ὑπηρεσίαν ἀπὸ τοὺς καθηγητὰς τοῦ γυμνασίου. Πβ. γυμνασιαρχῶ.

γυμνασιάρχης ὁ, λόγ. κοιν.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. γυμνασιάρχης.

Ὁ ἐκπαιδευτικὸς λειτουργὸς ὁ διευθύνων γυμνάσιον κοιν.: Πολὺν αὐστηρὸς γυμνασιάρχης προχθὲς ἐτιμώρησε μὲ ἀποβολὴν ὅλη τὴν τάξιν λόγ. κοιν. Ὁ γυμνασιάρχης τὸν ἀπέβαλε γιὰ δέκα μέρες Ἀθῆν.

γυμνασιαρχία ἡ, λόγ. σύνθηθ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. γυμνασιαρχία.

Τὸ ἀξίωμα καὶ ὁ χρόνος τῆς ἀρχῆς τοῦ γυμνασιάρχου κοιν.: Ἐπὶ τῆς γυμνασιαρχίας μου τὸ γυμνάσιο δούλευε ρολοί. Ὅλοι τὴ θέλουν τὴ γυμνασιαρχία, ἀλλὰ λίγοι εἶναι οἱ ἀξιοί.

γυμνασιαρχῶ λόγ. σύνθηθ.

Τὸ ἀρχ. γυμνασιαρχῶ.

Ἐχω τὸ ἀξίωμα τοῦ γυμνασιάρχου, εἶμαι γυμνασιάρχης σύνθηθ. Πβ. γυμνασιαρχεῦω.

γυμνάσιο τό, λόγ. κοιν. γυμνάσο Πελοπν. (Βερεστ. Βούτσ. Δίβρ. Μαργέλ. κ.ά.) γυβνάσιο Ἑρεικ. Μαθράκ. Ὁθων. ἀνμνάσιο Χίος (Καρδάμ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. γυμνάσιον.

1) Ἀσκήσις σωματικὴ ἢ πνευματικὴ, συνηθέστ. κατὰ

